

Братаковата теория.

Въ другата стая бѣше адски шумъ. Врѣва, писъкъ, глъчъ отъ развилнѣли дѣца, които се боратъ и се биятъ. Сегисъ тогисъ изъ тая заглушителна музика искокваше въ висока нота нѣкое ругателство, което извикваше усмивка по лицето на Братакова, надуто, чървено, прищяво, съ нѣкакъвъ рѣдъкъ мѣхъ отъ странитѣ вмѣсто брада.

До Братакова на мендеря стоеше гостѣтъ и приятельтъ му — Панчевъ, челоуѣкъ на срѣдня възраст, русъ, съ физиономия тиха, изразителна, съ погледъ уменъ. Той, и сега, както винаги, заваряше у Братакова сѣщия бѣсенъ шумъ — злата му честь го докарваше сѣ когато дѣцата бѣхъ у тѣхъ си — и за това една скрита досада часъ по часъ прохвѣркваше въ видъ на малки исправени бръчки по блѣдото му чело.

На срѣща имъ, на столъ, сѣдѣше госпожа Братакова, възрастна едра жена, съ лице распуснатото и самодоволно, съ лека искусственна усмивка по него. Тя често поправяше нѣщо на новата си свилена рокля, синъ цвѣтъ, току що облѣчена на бързо, поради идванието на госта.

И нея, както и мжжа ѝ, вряскѣтъ на дѣцата я оставяше сърсѣмъ безстрастна. Нчевидно, тѣ